

reageret imod, men det er selvfølgelig dybt beklageligt og bekymrende, at reaktionen så har været af den art, vi har set med de træk i antidemokratisk retning, som udenrigsministeren gennemgik ganske omhyggeligt her.

Det er værd at nævne, at det senest afholdte parlamentsvalg havde nogle ejendommeligheder, som var så grotesk åbenbare, at man egentlig kan undre sig over, at myndighederne ville udsætte sig selv for det. Når Putin får 99 pct. af stemmerne i Tjetjenien, så er der nok ikke noget levende menneske i denne verden, som har bare et minimum af indsigt, der tror, at det kan være et hæderligt resultat.

Når alt dette er sagt, er jeg selvfølgelig også enig med udenrigsministeren i, at vi til trods for alt det, der bekymrer os i Rusland, er nødt til at prøve at engagere Rusland i sikkerhedsrådssammenhæng, i klimasammenhæng, i at prøve at genskabe den afspænding, der var så godt på vej i 1990'erne. Vi har også noget, vi selv skal gøre der. Den ukloge lancering af missilskjoldsideen fra vestlig side er ikke hjælpsom, når det gælder om at få en afspændingsproces i gang igen, det er jeg enig med hr. Holger K. Nielsen i.

Jeg mener også, det er vigtigt, at Vesten viser en aktiv, konstruktiv holdning til at få genskabt en aftale om de konventionelle styrker, efter at den gamle aftale er blevet opsagt. Vi har ikke råd til bare at sidde passivt og konstatere, at den kolde krig er ved at genopstå en miniature. Vi har brug for selv at tage nogle skridt, som kan modvirke, at den udvikling kommer i gang.

Det sidste, jeg skal sige, er bare, at jeg er et hundrede procent enig i – det fremgår også af forslaget til vedtagelse, som vi står bag – at den vigtigste håndtering af Rusland foregår gennem EU og foregår ved at arbejde mest muligt for en fælles EU-holdning over for Rusland. Hvis vi skal ændre deres kurs, hvis vi skal undgå at være enkeltlande, der er gidsler i russisk brug af energipolitikken til afpresning, så skal der være en fælles EU-strategi over for Rusland, og det bør den danske regering meget aktivt argumentere for. Det tror jeg også den gør, heller ikke på dette punkt har jeg konstateret nogen alvorlig uenighed.

Kl. 10:34

Formanden:

Tak til hr. Mogens Lykketoft. Der er ikke ønske om korte bemærkninger. Den næste i ordfører-rækken er hr. Søren Espersen.

(Ordfører)

Søren Espersen (DF):

Da kommunismen ved Sovjetunionens opløsning måtte give op, oplevede vi det i hele verden som en stor lykke, og ikke mindst var det jo altså en usigelig lykke for Ruslands mange millioner mennesker, som i flere generationer siden katastrofen i 1917 havde måttet lide under proleteriets diktatur. Det anslås forsigtigt, at det rædse regime, som Lenin lagde grunden til, kom til at koste 50 millioner sovjetborgere livet. Udenrigsministeren har selv i sin skribentvirksomhed beskæftiget sig indgående med den drømmeriske politiske sekt, som kommunismen var, og bør selv her i dag roses for det engagement, med hvilket han *inden* Murens fald bekæmpede det totalitære system. Det er meget væsentligt at lægge mærke til, at det var *inden* Murens fald.

Nogle vil måske undre sig over, at jeg indleder med dette lille historiske tilbageblik, men årsagen er, at jeg fra starten ønsker at relativere den sag, vi diskuterer i dag – at sætte den i relief. For vel er der bestemt ting i Rusland i dag, som kan give anledning til bekymring, men det er ikke engang for vand at regne mod det, som man nådigt slap af med ved Sovjetunionens fald. Det tilsvares størrelsesforskellen mellem den mindste af alle små myrer og den allerstørste afrikanske elefant. Vi skal ikke snakke om Sovjetunionen, men som i andre sammenhænge og ikke mindst i vores debat i dag er det godt at have i bagehovedet, at alt er relativt. Så vidt sagen i går.

Nu skal vi tale om dagens Rusland, og her vil jeg med det samme sige, at der er flere ting, der kan bekymre. Det er ikke rart, at Putin i de senere år så at sige synes at dreje væk fra den frie vestlige verden og oven i købet til indenrigspolitisk vinding at vende tilbage til det, man troede var fortid i Rusland, nemlig nærmest en automatkritik af USA, den vestlige verden og NATO. Det er ikke behageligt at følge historierne om den giftmyrdede Aleksandr Litvinenko og om, hvordan munden systematisk lukkes på kritiske journalister. Senest var det lukningen af to britiske kulturcentre i Rusland, der måtte give anledning til at spørge, hvad det er, der er ved at foregå i Rusland.

Hvad foregik der egentlig derovre i forbindelse med parlamentsvalget før jul? OSCE ville gerne have sendt folk af sted, men valgte så at nedtone det, da man følte sig mobbet af russerne, som trak visumansøgninger i langdrag og i det

Kl. 10:34